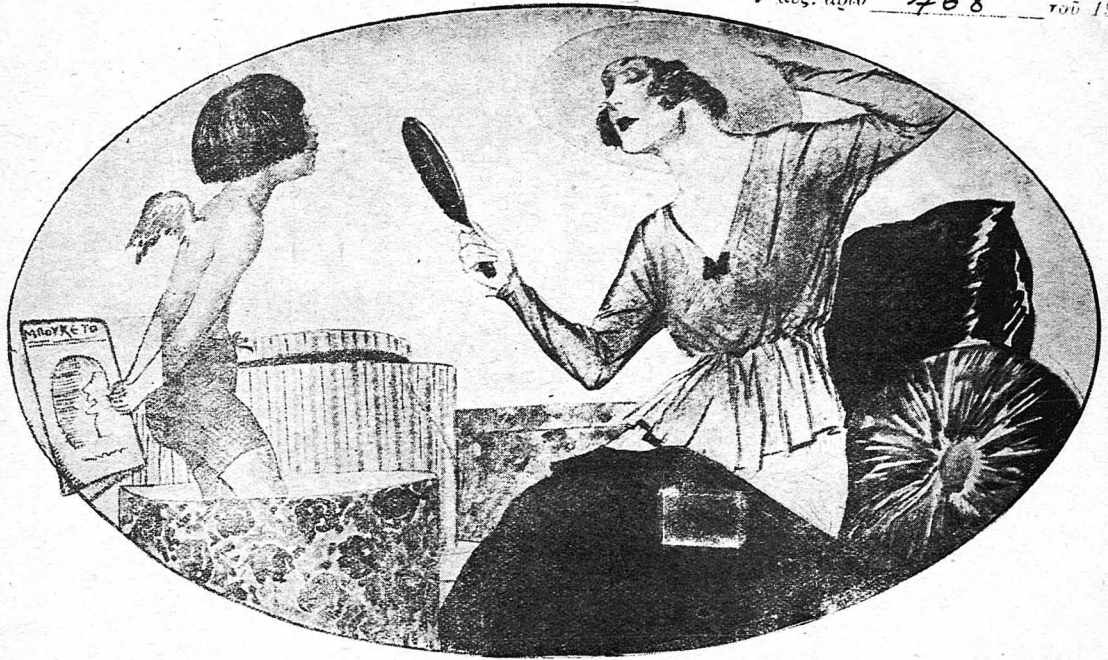

καταχωρήθηκε εν τῷ βιβλίῳ τῶν ἀριθμῶν
τ' αὐτῆς ἀριθμ 768 τοῦ 1919

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[Τοῦ 'Ιουλίου Λερυινα]

ΖΩΗ ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΗ

Α'.

Ἀνταρῶσανε μιὰ βουδεῖα τοῦ Δεκέμβρη στὸν δρόμον τοῦ Βιέλ νὰ Ταρπλ ἀντικατ' ἓ' ἓνα μπακάλιο καὶ ψωμάδικο. Ἐκεῖνος ἐκοίταζε μὲ πείνα καὶ λιχίδια τὰ λουκάνικα ποὺ ἦσαν κρεμασμένα ἔξω ἀνωμεῖα σὲ ράβδες, σαλιεῖα καὶ κονσέρβες. Ἐκείνη εἶχε τὸ πρόσωπό της κολλημένο στὸ τζάμι τοῦ ψωμά κοιτάζοντας μερικὰ φραντζολακία μέσα στὴν βιτρίνα.

Ἐκεῖνος εἶχε ἓνα πρόσωπον κατακίτρινο ὅπ' τὴ πείνα γιὰτὶ δὲν θυμᾶται ποτὲ νὰ χάρησε ἀπ' οἶου γάμοσε τὸν ὄμοιο! μάνια βαθουλα, ρουθούλια σὰν τιμητημένα, πηγοῦνι ἀτόξωτο, καὶ χιλίη ποὺ ἔβγαζεν αἷμα κάθε φορὰ ποὺ ἔβριχε! φοροῦσε ρουχὰ λιὰ κουλιασμένα, εἶχε τὰ πόδια του μέσα σὲ τρυπημένες γιλότσες, ἓνα παλιὸ καπέτο στὸ κεφάλι, καὶ τὰ χέρια μέσα στὴν τσέπη. Δυὸ τρεῖς φορὲ, ρώτησε τὸν μπακαλόγικο ποὺ τὸν κένταζε κρυφά, τί κοστίζουν τὰ λουκάνικα καὶ τὰ σαλιεῖα καὶ καθότανε ἀκίνητος μὲ ματιὰ κερφομένα ἐπάνω στὰ τρόφιμα αὐτά.

Ἐκείνη νέα ὑψηλὴ μὲ ἀνανόιστα γασακρησιακὰ κρατοῦσε στὸ δεξὶ της μπαράσιον ἓνα πακέτι πλύστρια ἀδειο, γιὰτὶ εἶχε παραδώσει τὰ πληρωμένα ρουχὰ καὶ κοίταζε περιέργη καὶ συγκινημένη τὸ ἀδύνατο κορμί τοῦ νιου, ποὺ τὸ ἐτάραζε ὁ ἀδιάκοπος ξηρὸς βήχας. Τέλος ἐμουρμούρισε σηκώνοντας τοὺς ὄμοιους:

— Δυστυχισμένο παιδί!

— Ὑστερα πλησίσε σιγά σιγά τοῦ γιὰ ν' ἀκούση τί ψιθύρισε μοι; του.

— Τὶ ὄμοιο, θᾶνε οὐτὸ τὸ λουκάνικο! μουρμούριζε ὁ νέος. Μάλιστα τὸ ἄκουσε ἡ πλύστρια μὴκε στὸ μπακάλιο καὶ βγήκε κρατώντας τὸ λουκάνικο τυλιγμένο μέσα σὲνα χαρτί κίτρινο.

Ἐκεῖνος ἐλάφωσε τόχωι τὰ μάτια του ἐπάνω στὴν πλύστρια. Αὐτὴ τοῦ ἔγειρε νὰ πλησίσῃ καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ λουκάνικο.

— Νὰ πάρει το, γιὰ σένα ν' ἀγόρασι.

Αὐτὸς ἐσοῦρσε σὲ τὸ κατακίτρινο μοῦτρο του, ἔμεινε βουβὸς μερικὰ λεπτά, καὶ ὕστερα εἶπε μὲ φωνὴ θυμωμένη.

— Γιὰτι θέλεις νὰ μὲ κοροιδεύς; Κανένας ὡς τώρα δὲν γέλασε τὸν φτωχὸ Μπίμπη....

— Ἐγὼ νὰ σὲ κοροιδέψω; Τὶ βλάνας ποῦσαι, εἶπεν ἡ πλύστρια θυμωμένη, δὲν βασταίσι στὰ πόδια σου ἄπ' τὴν πείνα καί... — Καλὰ λές.

— Πάστο λοιπὸν σοῦ λέω! — Ὄστε δὲν χορατεύεις; — Στὴν πίστιν τῆς Ἰρμας, ὅπως μὲ λένε, πάγ' το. Ἐξέρω τί θὰ πῇ πείνα. Μιά φτωχὴ γυναίκα ποὺ ἔμεινε στὸ ἴδιο πάτωμα μαζί μου καὶ πέθανε τὸν περασμένο μῆνα εἶχε τέτοιες πείνες. Ἡ καρδιά μου δὲν εἶνε πέ-

τρην, τὶ διάβολο! Κί' ἐκείνη ἔβριχε καὶ μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάζω...

Ἡ Ἰρμα σάπασε καὶ ἐμουρμούρισε.
— Τὶ ζῶον εἶμαι νὰ τοῦ λέω τέτοια λόγια μέσα στὴ μύτη τοῦ!

Β'.

Ὁ Μπίμπης δὲν περίμενε ν' ἀκούση περισσότερα. Ἀφοῦ ἐδί-σπασε λιγάκι, ἄρπαξε ἄπ' τὰ χέρια τῆς Ἰρμας τὸ λουκάνικο καὶ τὸ δαγκώσε ὡς τὴ μέση.

— Φτωχόπαιδο! εἶπεν ἡ Ἰρμα, πὼς τρώει!... Ἄϊνε, τώρα περπάτα γιὰτι μὰς κοιτάζουν. Εἶνε καιρὸς ποὺ δὲν ἔπαρες;

— Ἀπὸ χιε; τὸ ποῖο. Ἐχω στὴ τσέπη μου ἀκόμα ἓνα ξεροκόμμα, μὰ δὲν πᾶει κάτω ξερό. Ζήλεψα τὰ λουκάνικα καὶ λίγο ἔλειψε νὰ κλέψω.

— Νὰ τὰ κλέψς!

— Ναι, νὰ τὰ κλέψω. Σοῦ φαίνεται παράξενο γιὰτι θὰ τρώς, φτίνεταὶ τακτικά...

Ἡ πλύστρια τὸν κένταζε κί' ἀποροῦσε. Αὐτὸς συνέχισε τουρτουρίζοντας!

— Ὡ λέ, λέ! Τὶ κρὸς κάνει ἀπόψε στὸ ὑπαίθρο!

— Κοιμάσαι στὸ ὑπαίθρο;

— Τί νὰ κάωι; Κοιμάμαι στὴ προκουμαῖα ἢ οἴου ἀλλοῦ μορέσω. Μπεροο!....

— Θέει μου! ἐφάναξ ἡ Ἰρμα συγκινημένη, εἶνε δυνατὸν;

Ὁ φτωχὸς Μπίμπης τὴν ἀκολουθοῦσε πάντοτε τρεμουλιασμένος ἄπ' τὸ κρὸς, τὰ δόντια του χτυποῦσαν, καὶ ἡ ἀναπνοὴ του σταματοῦσε ἄπ' τὸν βήχα.

— Εἶσαι τίμοιο παιδί; τὸν ρώτησεν ἡ Ἰρμα, ἀφοῦ σκέφθηκε λιγάκι.

— Νομῶ πὼς εἶμαι.

— Ναι, μὰ ἐσκόπευς νὰ κλέψς.

— Γιὰ κρήτη φορὰ. Εἶνε πολλὸς καιρὸς ποὺ μοῦ ἔρχεται αὐτὸς ὁ πειρασμός. Ὑστερα τί θάγαναν αὐτοὶ οἱ πλούσιοι μπακαλῆδες μ' ἓνα λουκάνικο περισσότερο ἢ λιγώτερο!

Ἐξάρνα ἔξωχωε νὰ φύγῃ καὶ τῆς φάναξ:

— Ἀντίο καὶ εὐχαριστῶ... εἶσαι ἓνα καλὸ κορίτσι!

Ἡ Ἰρμα τὸν κράτησε ἄπ' τὴν ἀκρὴ τῆς μπλούζας του.

— Στάσου, τοῦ εἶπε. Μὲ τέτοιο καιρὸ δὲν θ' ἀφίνα οὔτε ἓνα σκυλί νὰ κοιμηθῇ ἔξω στὸ δρόμο, καὶ θ' ἀφί-σασ ἔσένα! Ἐλα στὴν κάμαρά μου νὰ ζεσταθῆς. Κί' ἂν πεινάς ἀκόμα, μὰ τὴν πίστιν μου ἄμα ἔχει γιὰ ἓνα στόμα θὰ φθάσῃ καὶ γιὰ δύο!

Ὁ φτωχὸς Μπίμπης τὴν κοίταξε μὲ δυσπιστία καὶ χωρὶς νὰ πῇ λέξη τὴν ἀκολούθησε μὲ τὸ κεφάλι σκυμ-

μένο.
 «Άρα περάσανε τόν δρόμο τών θυγατέρων τού Γολγοθά, μπή-
 καν σε μιὰ σκοτεινή αβάη, ανέβηκανε τρία πατώματα, κι' έπειτα
 μπήκανε στην καμαρά της. Έκεινη άναψε τήν λάμπα.
 — Ούψι! είπε ή Ίριμα, με φωνή ειχαριστημένη, τώρα είμαστε
 στό σπήτι μας.

Γ'.
 Στην κάμαρα αυτή βρισκόνανε τέσσερες καρέκλες, ένα παλιό
 κομοδίνο, ένα τραπέζι, ένα παλιό κρεβάτι και ένα μαγκάλι για
 τό σιδερωμα. Παντού γύρω εΐταν καθαριότης και τάξη.
 Σε λιγάκι άναψε τό μαγ-άλι.
 Η Ίριμα πού έξοστάνε την σούπα και έφτιανε μιὰ όμελέττα ά-
 κοουσε έξωφανα άνασταναγμένα. Γύρωσε ξυφνιασμένη και είδε τόν
 Μπίμπη ν' άπλώνει τα κοκκλιασμένα χέρια του στή φωτιά και να
 κλάει!
 — Τι έχεις λοιπόν και κλάεις; τόν ρώτησε.
 — Τι ώσοφρη πούσαι ή φωτιά! είπε αυτός με θλίψη, γελώντας
 και κλαίοντας μαζί, εινε καλλίτερη άπ τό λουκανικο... μα
 αύριο...

— Αύριο; Αύριο μά τόν Θεό...θά προπαθήσω να σέ βάλο στό
 νοσοκομείο, έτσι εινε ή θέσις σου! Άπόψε θά κοιμηθής; στό
 κρεβάτι μου και έγω σ' ένα στρώμα μέσα στή καμαράκι.
 — Έτσι κι' έγινε. Έφραγαν και κοιμήθηκαν.

Ο Μπίμπης δέν μπήκε στό νοσοκομείο.
 Διηγήθηκαν ό ένας στόν άλλον την ιστορία τους πού έμοιαζε
 καταπληκτικά. Και οι δύο δέν γνωρίζανε ούτε πατέρα, ούτε μίνατο.
 Η Ίριμα όφρανή από έξω γρονθών άνατράχηκε από
 μιὰ πλάστρα Μαρτίνο, μιὰ μπικρού πού μεθούσε και
 τή χτυπούσε με τό παροικρό. Η Μαρτίνα πέθανε
 κατόπιν και ή Ίριμα πούχε μάθει να πλένει εργαζό-
 μενε όλη την εβδομάδα για να μπορέση να ζήση.

Ο Μπίμπης θυμότανε πως σάν ήταν παιδί γυρίζε
 στούς δού μου; και παλούσε αίτι χροα για τα που-
 λιά. Άλλάζε πολλές τέχνες; μά δέν ήταν τυχερός σάν
 την Ίριμα να βρη καμιά σάν τή γρηά Μαρτίνα σάν
 του μάθη μιὰ τέχνη. Άμα όρχιζεν ό γεμιστάς χορός;
 δουλειά και χορός φρεμί, κανένας δέν τόν ήθελε βλε-
 ποντας τή χάλια του, και έτσι έγινε άλήτης καιζόστες
 άνω; μπορούσε. Κοιμότανε όπου έβρισκε, πάντοτε
 άνακατος και άρωστος; μά και πάντα τίμιος.

Η Ίριμα μονάχη καθώς ήταν, χωρίς φαμίλια,
 αισθάνθηκε ευσπλαχνία για τόν άλήτη και σιγά σιγά
 ή συμπάθειά της μεταβλήθη σε μητρικήν αγάπη.

Δ'.

Όχτώ μέρες περάσανε και ό Μπίμπης ήταν κρεβ-
 βαιτωμένος σπήτι της. Σιγά-σιγά δυνάμιανε με τις πε-
 ριοποιήσεις της Ίριμας. Τό βήμας εινε λιγοτέμνη, τό
 πρόσωπό του άρχιζε να ξεκιτριάζη και να παχύνη.
 Η Ίριμα έβλεπε αυτή τή φρεστική καλλιτέρεσει και
 εινε μιὰ κρυφή ελπίδα.

— Πέρνει επάνω του, έλεγε. Φαίνεται θάτανε κα-
 τήρους;...

Ήταν συγκινημένη και σάν περνούσε κοντά του
 του έπιανε τό χέρι και τό φιλούσε.

Τέλος ό Μπίμπης έγινε καλό σηκωμένος και άρχισε
 να την βοηθή όσο μπορούσε. Κοιβαλούσε τό στήμα
 στό πλυντήριο, κατόπιν στή σπήτια των παιδιών και
 συχνά έκοπώνιζε τή άσπρόρουχα.

Ύστερα για να μπορέση να φέρη και αυτός κα-
 νένα κ ρδος στό σπήτι, μιὰ βραδιά την ρώτησε αν
 μπορούσε να του διεισή είκοσι φράγκα.

Η Ίριμα άνασταναζε και του έδωσε τα μόνα 80 φράγκα πούχε
 για τό νοτί.

— Πάστα του είπε ως ότου όμοσ με πληρώσουν οι πελάται
 πού μου χρωστανε τό πλυντήρι, θά τρώμε άγοραζόντας βερσεό...

— Έγιναι σου, είπεν ό Μπίμπης με πεποιθήσει.

Την άλλη μέρα ό Μπίμπης πήγε πολύ πρωί στή ψιράδικα με
 ένα πανέρι σό κάθε μερίτσο. Άγόρασε φρέια και τα διαλιόυσε
 όλην την ήμερα στούς δρόμους. Τό βοάδι μετρώνας τα λεπτά
 βήμας πώ; εινε κέρδος τέσσερα φράγκα. Άπ' εκείνη τή στιγμή χα-
 ρούμενος και ορέβτες έφερε τόν κέρδος στην Ίριμα κάθε βραδυ.
 Η άνοιξις έφρασε. Μιά Κυριακή τ' άπόγευμα και οι δύο καλό
 φορεμένοι πήγανε στό δάσος τών Βιγενωθών μ' ένα καλήρι γεμιστό
 φαγητό και φάγανε πόνο στην προσιναδά.

Ο ήλιος λαμποκοπούσε, στή δένδρα κλαίδοσαν τό πουλιά.
 Άτέφραγαν τα μέρη πού ήταν κόσμος; και καθήκανε στό βάθος τού
 δάσους. Καθήσανε στή άνησμητά χορτάρια και άγκυλιασμένοι τρώ-
 γανε και μιλούσανε. Όταν βγήκανε άπ' τό δάσος, άγαπιώντανε πε-
 ρισσότερο από πριν.

Ε'.

Τό ειδύλλιο αυτό βστάζε λίγο καιρό στην φτωχή καμαρούλι
 τους. Όταν έφρασε τό φθινόπωρο ό βήμας τού Μπίμπη ξανάρχισε
 τριουρός και άτελειωτος. Τού έξοκρίζε τή σπήθεια!

Ένα πρωί πού έπερε τισού χιονί, ό Μπίμπης; δέ; μόρρεσε να
 σηκωθί και δέν ξαναγκήθηκε πια άπ' τό κρεβάτι του!..

Έτσι τρεί; μήνες, ή Ίριμα καταβελήμένη, χωρίς λεπτό, μέρα και
 νύκτα τόν περιποιότανε με αγάπη και όμοιη.

Ένα βραδυ τέλος ό Μπίμπης πέθανε στην άγκαλιά της. Τήν

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΠΝΙΣΤΑΣ

ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Τό Ένεργητικόν του.

Σκοτώνει την άνίαν (τήν στενοχωρία, την άηδίαν του βίου) ή
 την καθιστή όλιγοτερον όδονηράν.
 Κατευάζει τούς καρδιακούς και τούς ήθικούς πόνοους.
 Φέρει κάποια γαλήνη εις τόν σκασιμωδικόν έρεθισμόν όλων τών
 κατοικούντων εις τούς πόλεις.
 Καθιστά όλιγοτερον κατεπιέουσας την άνάγκην της τροφής.
 Εινε ή όλιγοτερον δαπανηρά πόησις του πτοχού.
 Άναζωογονει παροδικώς τό πνεύμα.
 Γίνεται παρτίτιος νέον βιομηχανιών και πλουτίζει όχι όλιγον
 κόσμον.
 Εύνοει την περισταλικήν κίνησιν τών έντέρων.

Τό Παθητικόν του.

Έξοσθενίζει τούς μυώνας.
 Έξοσθενίζει και διαταράσσει τα πεπτικά όργανα.
 Έξοσθενίζει την έπιθυμίαν του έρωτος.
 Άδυνατίζει την θέλησιν και τόν νούν.
 Έρεθίζει τα άναπνευστικά όργανα.
 Προκαλει ειδιδών τακάρουον του φάρυγγος.
 Προδιαθέτει εις την φρίσιν και εις τό άσθμα.
 Προκαλει παλημούς και παραδόξους καρδιακός
 νευρώσεις.
 Προκαλει πύρωσιν του στομάχου.
 Έπιβραδύνει και διαναρτίζει την άνάπτυξιν τών
 έφριβων.
 Έντοτε προκαλει ίδιον τύπον άμαυρώσεως (τυ-
 φλώσεως).
 Προδιαθέτει εις την άργίαν και την μέθην.
 Χιλιακώνει τόν οργανισμόν και βραχύνει τόν βίον.
 Έπιβραδύνει τόν προϋπολογισμόν του πτοχού με
 περιττά έξοδα.
 Έλαττώνει ενός λαού τόν όγκον της εργασίας.
 Εις ειδικίς περιπτώσεις προκαλει σοβαρός δηλη-
 τηρισίσε.
 Απομακρύνει (*) τόν άνδρα από την συντροφία
 τών κυριών.
 Έλαττώνει την γενικην ευαισθησίαν και εξαντλεί
 όστω την πλιγν τών υγιεινοτέρων ήθιδων.

Σημ. α Μοικέτου. Σήμερον πλέον πού καπνί-
 ζουν και οι κυρίαί τό άνωτερό ειναι άπαράδεκτον.
 Ένα όμοσ έλημορήνησε ό ιατρός μας. Ότι έξ αιτίας
 του καπνισματος; πηγαίνεσι συχνά στό παιταμία και
 πληρώνεσι πρόστιμον... ένεκα ή Άστυνομία τών
 Πόλεων. Ο Ίατρος όας

ANEMONES

Τής άμαθίας εινε και τουτο να σκεπάζη την άδυ-
 ναμίαν της μέτων τυράνων την βίαν. Κοραής
 Ό στρατιωτικός και ό διοικητικός νοτίσ ούδέ-
 ποτε ήυδοκίμησον άνευ της παιδείας.

Κ. Παπαρηγόπουλος
 Τίποτε δέν δροσίζει τόνον τό αίμα, όσον καλή
 τις πράξις.
 Η έλπίς εινε ή βακτηρία της ζωής; τό φός της νεότητος, κα-
 θώς; και του γήρατος. Άνευ αυτής ή ζωή ήθελεν είσθαι σκότος.
 Σατομποριάν
 Ό έρωσ εινε ούράνιος άναπνοή εκ της αδρας του παραδείσου.
 Β. Ούγκώ

